

LOUIS JOURDAN

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Τέλος]

«Αλλως τε, ὁ Ἡλιογάβαλος δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ μάθῃ τὰ εἰς τὸ στρατόπεδον τεκταινόμενα· ἡδύνατο νὰ προλάβῃ τὸν κίνδυνον φεύγων, ἢ νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς μέρους τοῦ στρατοῦ, ὃν συνεκράτει δι' ὑποσχέσεων. Ἐπρεπε πάραυτα νὰ πέμψωσιν εἰς Ρώμην στρατόν, ὅστις νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ παλάτιον καὶ ν' ἀρπάσῃ τὸν αὐτοκράτορα. Ἀμέσως θὰ συνεκροτεῖτο συνέλευσις ὑπὸ τῶν μᾶλλον σεβαστῶν γερουσιαστῶν καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ στρατοῦ, ἦτις θὰ ἐκήρυττε τὴν ἐκθρόνισιν αὐτοῦ καὶ θ' ἀνεκήρυσσον τὸν διαδόχον του.

Τὸ φορεῖον ἔστη πρὸ τοῦ Πραιτωρίου καὶ οἱ Αἰθίοπες ἀπέθηκον αὐτὸ χαμαί. Τὰ παραπετάσματα ἠνοιχθήσαν πάραυτα καὶ ὁ Ἡλιογάβαλος ἐφάνη.

Ὁ νεαρὸς αὐτοκράτωρ ἠθέλησε νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τῶν πραιτωριανῶν ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι, φρονῶν ὅτι θὰ θαμβώσῃ καὶ θὰ καταστήσῃ οὕτως αὐτοὺς εὐνοϊκωτέρους. Ὁ χρυσός, οἱ μαργαρίται, οἱ ἀδάμαντες ἐκόσμουσαν τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ καὶ τὴν μίτραν, ἔλαμπον δ' ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων του. Τὰ μέρη τοῦ σώματός του, τὰ μὴ καλυπτόμενα ὑπὸ τῶν ἐνδυμάτων, ἀπῆστραπτον ἐκ τῶν κοσμημάτων.

Ἀνηγέρθη καὶ διέτρεξε διὰ τοῦ βλέμματος τὸ πλῆθος τῶν πανταχόθεν σπευσάντων στρατιωτῶν, ὧν ὁ ἀριθμὸς ὁλονὲν ἠῤῥεκε. Πρὸ αὐτοῦ πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ἦσαν συνηθροισμένοι, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Παῦλος, φέρων τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἐμβλήματα αὐτοῦ. Ὁμιλῶν πρὸς τοὺς ἀρχηγούς, δὲν ἔπαυε θεωρῶν τὸν αὐτοκράτορα, ὃν ἐφαίνετο βλέπων ὡς λείαν. Παρ' αὐτῷ, οἱ δύο γερουσιασταὶ συνωμίλουν χαμηλοφώνως. Ὁ Ἀρίκιος, ἡ Φαῦστα καὶ ἡ Ὀκταβία ἔμειναν οἱ.

Θόρυβος πολὺς ἠγέρθη πύσσας αἶφνης, ἅμα ὡς ὁ Ἡλιογάβαλος ἔνευσεν ὅτι θὰ ὀμιλήσῃ.

«Πολῖται, ἀνέκραξε, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἐν Ἀντιοχείᾳ, μ' ἐκαλέσατε εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν, διότι εἴθε οἱ λεγεῶνες τῆς Συρίας, αἵτινες ἐνίκησαν καὶ ἐθανάτωσαν τὸν ἀρπαγα Μάκρινον, τὸν ἀντιζήλόν μου. Σήμερον δύνασθε ν' ἀποκτήσῃτε νέα δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Ἡ γυνή, ἥτις πρέπει νὰ ᾖ σύζυγός μου καὶ ἡ ἀνεψιά της κρύπτονται ἐνταῦθα. Τὰς ἀπήγαγον τὴν νύκτα ταύτην. Ἀποδώσατέ μοι αὐτάς καὶ παραδώσατέ μοι τὸν Παῦλον, ὅστις ἐτόλμησε νὰ τὰς φέρῃ μακρὰν τοῦ παλατίου μου!»

Ἐνθ' ἀπεφάσιζον ταῦτα, μεμακρυσμένος θόρυβος εἰλκυσε τὴν προσοχὴν αὐτῶν· συγχρόνως ἀξιωματικοὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον ἀνακράζοντες :

«Ἴδου ὁ αὐτοκράτωρ!»

Ἦτο ἀληθῶς ὁ Ἡλιογάβαλος, ὅστις, μανιώδης ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τετυφλωμένος ἐκ τοῦ πάθους, ἤρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον νὰ ζητήσῃ νὰ τῷ παραδώσωσιν τὴν Φαῦσταν καὶ τὴν ἀνεψιάν της καὶ νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τὸν Παῦλον.

Οὐδὲν ἡδυνήθη νὰ τὸν παρεμποδίσῃ, οὐδ' αἱ συμβουλαι τοῦ Μίθρα, οὐδ' αἱ ἱκεσίαι τῶν φίλων του. Ἄμα ἐγερεῖς, τεταραγμένος ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τῆς νυκτός, οὐδὲν ἄλλο ἐσκέφθη, εἰμὴ νὰ ἐπανιδῇ τὴν Φαῦσταν καὶ ν' ἀπολαύσῃ αὐτῆς. Ἐξεκίνησε παρευθὺς, συνοδευόμενος μόνον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ οἴκου του.

Ἦτο παραδόξον τὸ θέαμα τῆς συνοδίας ταύτης, βαινούσης διὰ μέσου τῶν σκηνῶν καὶ τῶν παραπηγμάτων τοῦ στρατοπέδου μετ' ἐπιδεικτικῆς πομπῆς βασιλέως τῆς Ἀσίας. Οἱ εὐνοῦχοι καὶ οἱ δοῦλοι προηγούντο τρέμοντες καὶ δυσπιστοῦντες· τινὲς εἶχον τόσῳ πλούσιον ἐνδύματα, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν πραιτωριανῶν ἀπῆστραψαν ἐκ ζηλοτυπίας.

Μετ' αὐτὸν ἐφάνη, φερόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων δώδεκα Αἰθίοπων, μεγαλοπρεπῆς φορεῖον, κεκοσμημένον δι' ἐλασμάτων ἐλεφαντόδοντος καὶ ἀργύρου. Περί αὐτὸ συνωθεῖτο πλῆθος νεανιῶν καὶ κορασίων, ὁμοίως ἐνδεδυμένων, ὥστε ἦν σχεδὸν ἀδύνατον νὰ διακριθῶσιν οἱ ἄρρενες ἀπὸ τῶν θηλέων.

Ἀμέσως μετ' αὐτοὺς ἤρχοντο οἱ εὐνοούμενοι τοῦ αὐτοκράτορος καὶ οἱ αὐλικοί. Βαδίσαντες πεζῇ ἐφαίνοντο κεκοπιακότες τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῶν ἦν λευκὸν ἐκ τοῦ κονιορτοῦ. Καίτοι δ' οἱ πλείστοι τούτων ἦσαν ἔνοπλοι, ἐφαίνοντο οὐχ' ἥττον ἀήσυχτοι κπὶ ἡτένιζον μετ' ἀμφιβολίας τοὺς στρατιώτας.

Ὁ διοικητὴς τοῦ Πραιτωρίου προσέχωρῃσε πρὸς τὸν Ἡλιογάβαλον.

«Ἴδου ἐγώ, εἶπε, μὴ ἔλπιζε ὅμως ὅτι οἱ στρατιῶταί μου θὰ προδώσωσιν τὸν ἀρχηγόν των ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις τόσον κακῶς ἀντήμειψε τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῶν. Αἱ λεγεῶνες αὐταὶ ἀντεμετώπησαν τὸν θάνατον ἵνα σὲ καταστήσωσιν αὐτοκράτορα τί ἔπραξες δι' αὐτάς; Οὐδὲν! Δὲν ἐσκέφθης νὰ παράσχῃς αὐταῖς οὐδὲ δόξαν οὐδὲ πλοῦτον. Τί λέγω; Παράσκευάζεις εἰς πολλοὺς ἐπονειδιστὸν θάνατον, ἀφοῦ ἐφόνευσες τὸν διοικητὴν σου Γάννον, ὅστις τοὺς ἐδιοίκει εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἰμ. Φρονεῖς ὅτι θὰ στερῶσι νὰ παραδώσωσιν εἰς τὰς ἀνάνδρους καὶ κακοήθεις χεῖρας σου τὴν κεφαλὴν ἐνός στρατιώτου, συντρόφου αὐτῶν ἐν τοῖς ὅπλοις;»

Τὰς λέξεις ταύτας ὑπεδέχθησαν κραυγαὶ ἐπιδοκιμασίας· πολλοὶ πραιτωριανοὶ ὤρμησαν πρὸς τὸν ἀρχηγόν των καὶ ἠσπασθήσαν τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ, χειροκροτοῦντος τοῦ στρατοῦ. Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη κατέβαλε τὴν αὐθάδειαν τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις ἐφάνη ἐκπληκτος καὶ διστάζων πρὸς στιγμὴν.

«Ἄς μοι ἀποδώσωσι τοῦλάχιστον, εἶπε τὰς γυναῖκας, ἅς μοι ἤρπασαν!»

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Παύλου, ἡ Φαῦ-

Καὶ ἀλληλοκρατούμεναι ἐκ τῆς χειρός, αἱ δύο αὐταὶ πολίτιδες τοῦ Βασιλείου τοῦ Θεοῦ... αἱ δύο αὐταὶ ἀπόκληροι τοῦ Βασιλείου τῶν Ἀνθρώπων... ἐξῆλθον βραδεὶ βήματι τῆς αἰθούσης.

Κατόπιν διῆλθον τὸν διάδρομον...

Καὶ μετὰ τὸν διάδρομον τὸ σκότος ἐκάλυπεν αὐτάς.

Ὁ βαρὺς δοῦπος τῆς ὀπισθεν αὐτῶν κλεισθείσης αὐλείου θύρας, ἐσήμανε τὴν παγερὰν ἐρημίαν, ἣν ἄφρινεν ἡ ἀναχώρησις τῆς Μέρσης ἐν τῷ μεγάρῳ.

Ἦσαν ἤδη μακρὰν...

Ἄλλ' ἡ σειρὰ τῶν ἔξεων ἐν ταῖς μεγάλας οἰκίαις εἶνε ἀδυσώπητος, ὡς ὁ θάνατος.

Τὰ πάντα πέραν τοῦ Ἰουλίου ἠκολούθουν τὸν συνήθη αὐτῶν ροῦν.

Ὅταν τὸ ὥρολόγιον ἐσημείωσε τὴν ὀρισμένην ὥραν, ὁ κώδων τοῦ δείπνου ἀντήχησε.

Παρήλθε χρόνος τις στιγμῆς, μεθ' ὃ ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος τοῦ μεγάρου ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου.

— Τὸ δείπνον παρετέθη, κύριε, εἶπεν.

Ὁ Ἰούλιος ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούς.

Κᾶτι τι λευκὸν ἔκειτο ἐπὶ τοῦ τάπητος πλησίον αὐτοῦ.

Ἦτο τὸ μανδύλιον τῆς Μέρσης... διὰ βροχὸν ἐκ τῶν δακρύων της.

Τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἔθλιψεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Τοῦτο λοιπὸν μόνον ἔμελλεν ἄρα γε ν' ἀπομείνῃ εἰς αὐτὸν ἐξ ἐκείνης;

Ἀληθῶς λοιπὸν τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει διὰ παντός;

Ἡ ἔμφυτος ἐνεργητικότης τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὀπλισθεῖσα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἔρωτός του, ἀνέζωπυρεῖτο ἐκ νέου.

«Ὁχι!»

Ἐν ὅσῳ ἔζη, ἐν ὅσῳ εἶχε πρὸ αὐτοῦ χρόνον, δὲν θ' ἀπηρνεῖτο τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ τὴν κατακτήσῃ μίαν ἡμέραν!

Ἐστράφη πρὸς τὸν ὑπηρέτην, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ διὰ τὴν συγκίνησίν του, τὴν ὁποίαν ἡδύνατο νὰ προδώσῃ ἡ μορφή του.

— Ποῦ εἶνε ἡ Λαίδη Ζάνετ; ἠρώτησεν.

— Εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ ἐστιατορίου.

Ὁ Ἰούλιος ἐσκέφθη ἐπὶ τινα στιγμὴν.

Ἡ προσωπικὴ του ἐπιρροή παρὰ τῇ Μέρσῃ, εἶχε ναυαγήσῃ ἀποτυχῶσα.

Διὰ τίνος λοιπὸν ἄλλης ἐπιρροῆς ἡδύνατο νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν συγκινήσῃ;

Ἀκριβῶς, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σκέψις αὕτη ἀνῆρχετο εἰς τὴν διάνοιάν του, ἀκτὶς ἐφώτισεν αὐτήν.

Ἐπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Λαίδην Ζάνετ.

Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος ἀνεφάνη ἐκ νέου, εἰπὼν :

— Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀναμένει τὸν κύριον.

Ὁ Ἰούλιος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

[Ἐπεταί συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΘΗΣ

στα καὶ ἡ Ὀκταβία ἐξήλθον τοῦ Πραιτωρίου, ὁδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ Ἀρικίου, καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Ἡ ὠρότης τοῦ προσώπου αὐτῶν παρεῖχε νέον θέλητρον εἰς τὴν καλλονὴν τῶν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἦσαν πλήρεις δακρύων· ὁ Παῦλος ἔλαβεν ἀμφοτέρως ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ εἶπε μεγαλοφώνως :

« Ἡ μὲν εἶνε σύζυγος τοῦ γεροσιαστοῦ Ἀρικίου, ἡ δὲ μνηστή μου. Ὁ Ἡλιογάβαλος ἀπεφάσισε νὰ τὰς καταστήσῃ αὐλικὰς ! Τὴ δέχεσθε, σύντροφοι ; »

« Ὅχι, ὄχι ! » ἀνέκραξαν οἱ ἀξιωματικοί.

Καὶ πάραυτα μύρια στόματα προέφερον ἀπειλὰς κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος. Κίνησις παρήχθη ἐν τῷ πλήθει, πολλοὶ βραχίονες ὑψώθησαν καὶ ξίφη ἀπήστραψαν εἰς τὸν ἥλιον.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐδειλίκε καὶ κατελήφθη ὑπὸ φόβου. Οἱ αὐλικοὶ ἔντρομοι καὶ οὗτοι ἐκραύγαζον, ἄλλοι ὠλόλυζον, πάντες δὲ ἀπεπειρῶντο νὰ φύγωσιν.

Ἀνεφάνη τότε τὸ φορεῖον, φερόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν Αἰθιοπῶν, οἵτινες προσεπάθουν ν' ἀνοίξωσι δίοδον διὰ μέσου τῶν πυκνῶν στοίχων τῶν στρατιωτῶν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔνευεν ἱκετευτικῶς τοῖς στρατιώταις καὶ διένειμεν αὐτοῖς κοσμήματα, ἅτινα ἀπέσπα ἀπὸ τοῦ τραχήλου, τῶν βραχιόνων καὶ τῶν ἐνδυμάτων του.

Τοῦτο ἐφάνη ἐπιτυχὸν ἐν ἀρχῇ. Τὸ φορεῖον προὐχέει, καίτοι δυσκόλως. Ἀφοῦ ἐξήντησε τὰ κοσμήματα, ἔρριψε τὰ ἐκ πορφύρας καὶ μεταξὺς ἐνδύματά του, τοὺς ἐκ μαργαριτῶν στρεπτούς, τοὺς περιβάλλοντας τὰς κνήμας του, τὴν μίτρην καὶ τὸ χρυσοῦν δίκτυον, τὸ συγκρατοῦν τὴν κόμην του. Ἀφοῦ δ' ἐξήντησε πᾶν ὅ, τι πολὺτιμον ἐφ' αὐτοῦ εἶχεν, ἐπειράθη νὰ κάμψῃ τοὺς πραιτωριανούς δι' ὑποσχέσεων· ὥμνουν ὅτι θὰ διένειμε μετ' αὐτῶν τοὺς θησαυρούς του καὶ ὅτι θὰ παρέδιδε τὴν Ρώμην ἵνα πλουτίσωσιν.

Ἀλλ' εἰς μάτην ! Οὐδεὶς ἤκουεν αὐτόν. Αἱ τὸ στρατόπεδον κατέχουσιν λεγεῶνες συνίσταντο ἐξ ἀνδρῶν πάσης ἐθνικότητος· τινὲς ἡμιβάρβαροι, μόλις ἠννύουν τὴν λατινικὴν γλῶσσαν. Εὐνόητον ἐπομένως μετ' ὁποῖας ὁρμῆς ἐπωφεληθήσαν τῆς παρεχόμενης αὐτῆς περιστάσεως, ὅπως ἀποτιναξώσιν ἐπὶ στιγμὴν τὸν σιδηροῦν ζυγόν, ὅστις ἐβάρυνε τὸν τράχηλον αὐτῶν. Ἀφοῦ διειμοιράσθησαν τὰ κοσμήματα τοῦ Ἡλιογαβάλου ἐφώρμησαν κατὰ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀκολουθίας του, ἀπεγύμνωσεν δὲ καὶ ἐκακοποίησαν τοὺς ἀντισταλένους.

Δούλοι, αὐλικοί, ὠραῖοι νεανῖαι, ὠραῖαι κόραι, ἐπάλαιοι ζωηρῶς κατὰ τῶν Γαλατῶν, τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Ἀφρικανῶν. Θόρυβος καὶ ταραχὴ ἀπερίγραπτος ἐπεκράτει· τὰ ξίφη ἀπήστραπτον καὶ τὸ αἷμα ἔρρεεν. Ἐνθεν μὲν σώματα ἐπιπτον ὑπὸ τὰ κτυπήματα, ἐκείθεν δὲ κγγχα· σμοὶ ἀπεκρίνοντο εἰς τὰ παράπονα καὶ τοὺς λυγμούς.

Ἀφοῦ ἡ συνοδία κατεβλήθη καὶ ἀπεγυμνώθη, οἱ στρατιῶται εὐρέθησαν ἐνώπιον τῶν Αἰθιοπῶν, οἵτινες, ἀποθέσαντες

τὸ φορτίον αὐτῶν, ἀνέμενον τὴν πάλιν ἀπειλητικοί. Ἡ ὑπερήφανος αὐτῶν στάσις οὐδόλως ἐκώλυσε τοὺς στρατιώτας νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τοῦ φορείου καὶ ν' ἀρπάσωσι τὰ κοσμοῦντα αὐτὸ πολὺτιμα ἀντικείμενα.

Πᾶλη σῶμα πρὸς σῶμα συνήφθη, καὶ πολλοὶ τῶν προσβαλλόντων ἔπεσαν, καταβληθέντες ὑπὸ τῶν μαγύρων ἐκείνων Ἡρακλέων, οἵτινες, λαβόντες τὰς ἐπιχρύσους τοῦ φορείου ράβδους, ἐκτύπων μετ' ὁρμῆς θραύοντες πᾶν τὸ πρὸ αὐτῶν. Τὸ αἷμα ἔρρεε ποταμῆδόν, ἀποτυφλοῦν τοὺς διαμαχομένους. Ὅμοιοι πρὸς ἄγρια θηρία ἵσταντο ὄρθιοι οἱ μαῦροι, σπείροντες τὸν θάνατον περὶ αὐτούς.

Ἐφαίνοντο ὡς εἰ ἦσαν ἐξ ὀρειχάλκου καὶ οὐδὲν ἡδύνατο αὐτοὺς νὰ καταβάλῃ. Εἰς, τοῦ ὁποίου αἱ χεῖρες ἐκόπησαν, ἀπώθει τοὺς ἀντιθέτους, κτυπῶν αὐτοὺς διὰ τῆς κεφαλῆς ὡς κριός. Ἄλλος, τοῦ ὁποίου ἐθραύσθη ἡ ράβδος, ἔλαβεν ἀπὸ τῶν ποδῶν ἓν πῶμα, ὅπερ ἔσειεν ὡς βακτηρίαν καὶ δι' αὐτοῦ ἐκτύπα τοὺς στρατιώτας.

Ἀφοῦ πάντες ἐφονεύθησαν, τὸ πλῆθος, διερχόμενον ἐπὶ τῶν σωμάτων αὐτῶν, ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ φορείου, ὅπερ κατεσύντριψεν.

Οἱ ἀξιωματικοί, οἵτινες δὲν ἡδυνήθησαν ν' ἀναχαίτσωσι τοὺς στρατιώτας, προσχώρησαν ὅπως συλλάβωσι τὸν αὐτοκράτορα κατὰ διαταγὴν τοῦ Παύλου, ἀλλ' εἰς μάτην ἀνεζήτησαν αὐτὸν μεταξὺ τῶν πληγωμένων καὶ τῶν νεκρῶν.

Ἐπωφεληθεὶς τῆς ταραχῆς, ἀπογυμνωθεὶς τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ καὶ τῶν κοσμημάτων, δι' ὧν ἡδύνατο ν' ἀναγνωρισθῇ, ἔφυγε καὶ ἐκρύβη ἐν τινὶ καλύβῃ. Ἐκεῖ ἡμίγυμνος καὶ ἐξηπλωμένος ἐπὶ σωροῦ κόπρου ὁ Ἡλιογάβαλος ἐκρύπτετο ἔντρομος καὶ ἀγωνιῶν. Οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο, τὰ μέλη του ἔτρεμον, καὶ ὁ πῶγων του ἔψαυε τὰ γόνατα ἐκ σπασμωδικῆς κινήσεως.

Ἐννοῶν ὅτι ἡ τελευταία αὐτοῦ ὥρα ἐσήμανεν, ἐθλίβετο ὅτι ἀπῆρχετο τῆς ζωῆς, ἣν τὰ πάντα καθίστων αὐτῷ θελητικὴν. Ἀνεμνήσθη τῆς ἰσχύος του, τῆς πληρώσεως τῶν ὀρέξεων του, τῆς καλλονῆς τῶν γυναικῶν, τῆς ὑποταγῆς τῶν ἀνδρῶν καὶ ἔβλεπε τὸν θάνατον εἰδεχθῇ καὶ ἀπαισίον. Ἦθελε νὰ ζήσῃ καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐκάλυψε δι' ἀκαθαρσιῶν τὸ πρόσωπον καὶ τὰ μέλη του, ἵνα καταστῇ ἀγνώριστος.

Ὁ πρῶτος ἀνακαλύψας αὐτὸν ὀπισθοδρόμησεν ἐξ ἀηδίας καὶ ἐκάλεσε τοὺς συντρόφους του. Καταληφθέντες ὑπὸ ἀποστροφῆς, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀκαθάρτου ἐκείνου ὄντος, δὲν ἐπλησίαζον αὐτόν, μὴ τολμῶντες οὐδὲ νὰ συλλάβωσιν αὐτόν, οὐδὲ νὰ τὸν κτυπήσωσιν, ἵνα μὴ κηλιδώσῃ τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄπλα αὐτῶν. Ἐνθ' ἐκεῖνος γονυπετῆς ἐν τῷ κόπρῳ ἱκέτευεν αὐτοὺς νὰ φεισθῶσιν αὐτοῦ ἢ νὰ βραχύνωσι τὸ μαρτύριόν του, ἐκείνοι ἔρριψαν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς λίθους τῆς καλύβης καὶ ἔθαψαν αὐτόν ὑπὸ τὰ ἐρείπια.

Ὅτε οἱ ἀρχηγοί, ἀκούσαντες τὸν θόρυβον, ἔσπευσαν, δὲν εὗρον εἰμὴ πῶμα

εἰδεχθῆς, παρχμεμορφωμένον ἐκ τῶν τραυμάτων καὶ τῆς κόπρου.

Τὰ μέλη, ἅτινα ἄλλοτε ἐκασμοῦντο διὰ τῶν πλουσιωτέρων ὑφασμάτων καὶ διὰ κοσμημάτων πολυτιμωτέρων τῶν τῆς Κλεοπάτρας, ἦσαν οἰκτρῶς τετραυματισμένα καὶ ἐρρυπωμένα· τὸ μέτωπον, ὅπερ ἄλλοτε ἔφερε στέμμα ἐκ μαργαριτῶν καὶ χρυσοῦ, ἦν τεθραυσμένον ἐν μέσῳ αἰμοφύρων χαλίκων.

Συγχρόνως αἱ θύραι τοῦ Πραιτωρίου ἠνεώχθησαν καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐφάνη παιδίον, ὅπερ σεβασμία γυνὴ ὠδήγει ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ παρουσίαζεν εἰς τὸ πλῆθος.

« Ζήτω, ὁ Καῖσαρ, ὁ αὐτοκράτωρ ! ἀνέκραξε Δίων ὁ Κάσιος.

Καὶ πάραυτα πάντες ἀνέκραξαν μιᾷ φωνῇ :

« Εὐτυχία, μακροβιότης εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Σεβέρον ! »

TONY.

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων πῶλονται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια », ἦτοι « Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ », μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς 3,50 (3,70)

« Ἀντωνία », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλῆ. δρ. 3. (3,30)

« Λέων Λεωνῆς », μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση. Δρ. 1,50 [1,80]

« Τὰ Δύο Λέκνα » Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1,50 [2]

« Ἡ Ὁραία Παρισινή » λεπ. 60 (70)

« Παρισίων Ἀπόκρυφα », μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

« Ὁ Διάβολο - Σίμων », μυθιστορία Ponson-De Terrail Δρ. 1,50 (1,70)

« Μπουμπουλίνα - Ἀρκάδιον », Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3,30]

« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ιουλίου Βέρν δρ. 4 (1,20)

« Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας », μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

« Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί », μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [1,20]

Ποήματα Ἰ. Γ. Τσακσιάνου δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα 4

« Μαρία Ἀντωνιέττα », ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

« Μία ἡμέρα ἐν Μαδρίτᾳ », μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60).

« Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης », μυθιστορία Εἰδὲ Μαρμὲ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 (1,70)

« Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ », ἦτοι Σικηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετιθῇ ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα « Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιτσαρῶν ». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

« Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες », μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50 (1,70)

« Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως », μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους Δρ. 4 [4,50]

« Ὁ Γιάννης », μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]